

BÜNYÖ ile
HARİKA
ORGANLAR

DIYARI

DİLARA SARI

ÇİZER:
İREM İNAN YILMAZ

Yanlış Cevap:

Kalp mi Karaciğer mi?

Her şey gözümde yaşanmayı bekleyen bir macera gibiydi! Sınıfıma girerken acaba bugün hangi bilgileri öğreneceğiz diye düşündüm. Kısa bir süre sonra öğretmenimiz de sınıfa girdi.

– Gözlerinizdeki bu enerjiden iyi olduğunuzu anlıyorum, harikasınız. Evet çocuklar, bugün vücudumuzu daha yakından tanıyacağız. **Yeni konumuz iç organlarımız,** dedi neşeyle.

Sınıfta bir heyecan dalgası sıralarımızın arasından rüzgâr gibi esti.

Öğretmenimiz tahtada bazı resimler açtı ve anlatmaya başladı. Her bir resim bir gizemi açığa çıkarıyordu sanki. **BİZ NEYMIŞİZ BÖYLE?**

- Evet çocuklar, vücudumuz yemyeşil bir orman gibidir. Organlarımızı bu ormanın içinde yaşayan birbirinden farklı ağaçlar olarak düşünebilirsiniz. Birbirlerine bağılırlar ve birlikte yaşarlar. Hepsinin bizim için önemli görevleri bulunur.

VAY CANINA! Keşke bunu bana sadece benimle konuşan bilge kedim Bünyo anlatsaydı.

Öğretmenimiz kocaman bir vücut resmi üzerinden derse devam etti:

- Evet çocuklar, bu gördüğünüz karaciğer, göğüs kafesimizin tam altında bulunur. Bizim için çok sayıda görev üstlenir, o sebeple en önemli organlarımızdan biridir.

Sırayla devam etti:

- Böbreklerimiz iki tanedir, vücudumuzda filtre görevi görürler. Bakın, tam burada bulunuyorlar.

Öğretmenimiz anlattıkça anlattı. İlgi çekici bir konuydu ama bir süre sonra kafam iyice karıştı. Tam anlayamamaya başladım.

İşte tam o anlarda öğretmenim bana döndü.

– Evet Dilara, söyle bakalım, bu hangi organımız?

EYVAH! YAKALANMIŞTİM. Dinleyememiştim, soruya cevap veremeyecektim. Belki doğru bilirim diye ilk aklıma gelen organı coşkuyla söyledim:

– Kalp öğretmenim.

– Hayır Dilara, hiç kalp olur mu bu? Doğru cevap karaciğer.

Tüm sınıf bana dönüp gülmeye başladı. Kıpkırmızı olmuşum. Öğretmenim, **"Sorun değil, yeni öğreniyoruz"** dese de yine de herkes beni parmaklarıyla göstere göstere gülmüştü. Teneffüs zili çaldığında belki unutulmuştur diye umut ettim ama kimse unutmamıştı.

– Hani sen çok şey biliyordun, dedi Zeynep.

– Biz şimdi senin bize daha önce anlattığın bilgilere nasıl inanalım, dedi Selim kenardan.

– Ben de şüphelendim şimdi, dedi Murat düşünceli düşünceli.

Sonra kendi aralarında fısıldaşmaya başladılar. Ama onları duyabiliyordum.

– Dilara'nın bize diş çürüğü bakterisiyle ilgili anlattığı Şey doğru, ben anneme sormuştum, dedi Murat.

– Evet, ben de probiyotikleri gazetede okumuřtum, o da doęruydu, dedi Zeynep.

– Ama kalbin yerini bilmeyen birine nasıl güvenebiliriz, diye sordu Selim.

– Bence řüpheli yaklařalım Dilara'ya bundan sonra, dedi Selim en sonunda.

Dünyam başıma yıkılmıştı. Bir hatam ile herkes bana sırtını dönmüştü. Ağlamamak için kendimi zor tuttum. Bütün günü köşelerde, kimseyle konuşmadan ama yalnız kalmaktan da korkarak geçirdim. Öğlen yemeğimi tek başıma yedim. O kadar üzölmüştüm ki kalbim, en sevdiğim oyuncağım gibi tam ortadan ikiye kırılmıştı. Arkadaşlarım hakkımda nasıl böyle düşünebilmişti?

Zorbalığa Karşı:

Bünyo'nun Rehberliği

O kul biter bitmez koşarak eve gittim.
– Anne, baba ben çok hasta hissediyorum. Yarın okula gitmesem olur mu?

Annem bir anda endişelenmişti.

– Neyin var kızım, ne oldu?

– Öyle hastayım işte, kötü hissediyorum. Lütfen lütfen lütfen. Gitmesem olmaz mı?

Kalp ağrısı da hastalık sayılmaz mıydı? Solumda bir yerlerlerdeydi. Yerini biliyordum işte!

– Dur bakalım, önce anlat. Ne oldu da kendini kötü hissettin? Biz yanındayız hiç merak etme.

Daha fazla dayanamadım. Annem ve babama bugün olanları anlattım. Anlatırken biraz da burnumu çektim. Annem ve babam konuşmamın sonuna doğru bana sarıldılar.

– Akran zorbalığı böyle bir şey maalesef canımın içi. Bazen yaşıtlarımız, bizi ne kadar üzebileceklerini fark etmeden böyle şeyler yapabiliyorlar. Ama bu kesinlikle doğru değil. Peki kimse onlara bir şey demedi mi, diye sordu annem.

– Hayır anne. Öğretmenimizin gitmesini belediler, ondan sonra dalga geçtiler.

– Onlarla bu durumu konuştun mu? Belki yaptıklarının seni üzdüğünü anlamışlardır, dedi babam saçlarımı okşayarak.

– O kadar üzül müştüm ki hiçbir şey aklıma gelmedi o an baba, diye cevap verdim.

– Böyle bir davranış gerçekten doğru değil. Eminim zamanla hatalarını fark edeceklerdir. Ama okula gitmek bunu çözmek için önemli. İstersen

öğretmeninle de konuşabiliriz, belki sınıfınla da paylaşır, dedi annem sıcacık sesiyle.

– Olmaz anne. Bu sefer de şikayet etti bizi derler.

– Ama bunu bir şekilde çözmeliyiz Dilaracım.

– Bunu biraz düşüneyim babacım. Sonra konuşsak olur mu?

– **Peki kızım, ama bu durumda mutlaka ebeveyn olarak biz de bir adım atmamız gerekiyor.**

Ne yapacağımı bilmediğim bir şekilde üstümü değiştirmeye gittim.

– **PIŞT!**

Annem ve babamla olan konuşmam gibi Bünyo'nun sesi de iyi hissettirmişti.

– Bünyo, sana sarılabilir miyim? Bugün çok kötü şeyler oldu.

– Duydum Dilara. Annenin de dediği gibi insanların arkadaşlarıyla böyle dalga geçip üzmesi kabul edilemez bir davranıştır. Kendini üzmemeye çalış lütfen. Aklıma bir fikir geldi hatta! Bunu düzeltebiliriz.

– Aklına ne geldi, ne geldi?

– İstersen seni organlarınla tanıştırebilirim.

Böylece konu hakkında onlardan bilgi alırsın.

– Gerçekten mi, organlarımla tanışabilir miyim?

– Evet, bu akşamdan itibaren organlarını ziyarete gidiyoruz. Hazırlan!

– Yaşasınnnnnn! Bünyo ile organlarımı keşfe çıkıyorum. Konuşan bilge bir kedim olduğu için çok şanslıyım!

– Ama bu bizim sırrımız, unutma. Ben sadece seninle konuşuyorum.

– Evet evet, bu bizim mikro sırrımız!

– Bu arada, istersen onlara tırmık atabilirim, dedi Bünyo gülerek. Ona katılmaktan kendimi alamadım.

Sabah okulda yaşadığım hüznün yerini sevinç ve heyecan almıştı.

Eğer organlarımı yerinde görürsem derste sorulara doğru cevap verebilirdim. Böylece arkadaşlarıma kendimi kanıtlamış da olurum. İşte

şimdi annem ve babama neye karar verdiğimi söyleyebilirdim.

– Babacım, sizin kimseyle konuşmanıza gerek yok, ben bu işi kendim çözeceğim.

– **Canım kızım bu kararı vermeneye çok sevindim.** Arkadaşlarınla bu konuyu kendi aranda çözebilirsin. Ama annenle biz de yanında olmak istiyoruz. Genel olarak sınıftaki öğrencilere zorbalık konusunu anlatacakları bir seminer düzenlemelerini rica edeceğiz. Merak etme senin adın geçmeyecek. Bu aslında bütün çocukların bu davranışın ne kadar kötü olduğunu anlaması için, yani kimse sana şikâyet etti diyemez.

– Peki babacığım, teşekkür ederim. **Bu yaşadıklarımı sadece ben değil başkaları da yaşayabilir. O yüzden herkes bu konuda bilinçlenmeli.**